

Γέρος φτωχός

(Κάλαντα Συνασού Καππαδοχίας)

Ἦχος δὴ Πα^φ

Γε ρος φτω χος ε ε κα θη η
το ο σ ε ε νο ος σ' ε νος σπι
τιου την πορ τα δι σεν δυ τος τρι σεν δυ
η ταν η λυ ρα του πα
το ος και αι πα α και πα λι
λια α κι ε ε χει ει κι ε χει νη
κρυ ω με νος
τσα κι σμε νη

Γέρος φτωχός εκάθητο σ' ενό-σ' ενός σπιτιού την πόρτα,
δισένδυτος, τρισένδυτος και πα-και πάλι κρυωμένος,
ήταν η λύρα του παλιά κι εκεί-κι εκείνη τσαχισμένη
και η φωνή του άχαρη κι εκεί-κι εκείνη βραχνιασμένη,
που τραγουδούσε κι έλεγε, που τρα-που τραγουδάει και λέει:
Αρχιμηλιά κι αρχιχρολιά κι αρχή, κι αρχή καλός μας χρόνος.
Αγιος Βασίλης έρχεται από, από την Καισαρεία,
δίχως ραβδί, δίχως χαρτί, δίχως,διχώς και καλαμάρι,
μόν' έβγαλ' απ' τον κόρφο του, κλειδί, κλειδί μαλαματένιο.

«Πόρτα ασημένια μ' άνοιξε να μπή, να μπή καινούργιος χρόνος».
Και μες στα ξημερώματα, ξεκί- ξεκίνησε να πάει,
Στην εκκλησιά, στη λειτουργιά, και μες, και μες στο Άγιο Βήμα.
Τον πήραν το κατόπι του παιδιά, παιδιά γυναίκες, άντρες
για να τους πεί τα κάλαντα, ή καν, ή καν την αλφαβήτα.
Μηδέ τα κάλαντα έλεγε, μήδε, μήδε την αλφαβήτα,
μόν' έτρεχαν τα μάτια του σαν πο-σαν ποταμός, σαν βρύση
και μούσχευαν τα γένια του και το, και το χρυσό φελώνι.
«Τί έχεις Άγι Δάσκαλε κι είσαι, κι είσαι κατσοφιασμένος;
Να μην σου χάθην ο Σταυρός, μήπως, μήπως και το Βαγγέλιο;»
«Μήτε ο Σταυρός μου χάθηκε, μήτε, μήτε και το Βαγγέλιο,
μόν' η αγάπη χάθηκε». Κι ο Ά-χι ο Άγιος εσηκώθη.
Ανέβη στα ουράνια μαζί, μαζί με τους Αγγέλους,
να φάλλουν την παράκληση να φα- να φάλλουν μεσιτεία,
να τους ακούσει ο Θεός, χαρά, χαρά χαρών χαρείτε,
Χαρείτε πλούσιοι και φτωχοί, χαρει-χαρείτε νέοι, γέροι,
Χαρείτε μάννες και παιδιά, πουρτ' ο, πουρτ' ο καλός μας χρόνος,
να δούμε μέρες αγαθές και μέρες ευτυχίας,
για να φτηνέψει το κρασί και πο- και ποταμός το λάδι,
να βρέξει χιόνι ζάχαρη και η, και η βροχή να ν' μέλι
και τα βουνά πιλάφια να ν' να τρών' οι πεινασμένοι,
τα μήλα και τα κάστανα στους δρό-στους δρόμους να κυλούνε
και τα παιδιά να παίζουνε το πο-το πορτοχάλι τόπι,
τότες κι έγώ τη λύρα μου με τρές με τρές να στεφανώσω.
Αν με ακούει ο Θεός και δε-και δεν με πάρει ο Χάρος,
να φάλω με καλή καρδιά, τα κα-τα κάλαντα του χρόνου.
Ο χρόνος καλορίζικος σας ευ-σας εύχομαι κυράδες,
δώστε κι εμάς το φαλτικό, μια πι- και πίττα ποιός θα ψήσει
και το τραγούδι πούφαλες, Θεός, Θεός να σ' ελεήσει.
Και εις έτη πολλά!
Και του χρόνου!

Τα κάλαντα αυτά μου τα τραγούδησε ο Κυριάκος Βλασιάδης όταν τον συνάντησα για πρώτη φορά στην Αθήνα στο σπίτι του το Μάρτη του 2010. Τα έχει τραγουδήσει και με την εξαδέλφη του Μαγδαληνή Πεπέ. Τα κάλαντα τα μάθανε από το θείο τους Μιχάλη Πεπέ και τα τραγουδούσαν στον Πειραιά σε ηλικία 10 ετών.